

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/5/2023
Identifikačné číslo spisu:	1319010101
Dátum vydania rozhodnutia:	22.11.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1319010101.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci obvineného T. U. pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 22. novembra 2023 v Bratislave, o dovolaní obvineného T. U. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2019, sp. zn. 4To/96/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného T. U. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 12. júla 2019, sp. zn. 0T/36/2019, bol obvinený T. U. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný za vinného z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

- v čase asi o 10.00 hod. dňa 06.02.2019 v Bratislave, na ulici Račianska 15 v pobočke Slovenskej sporiteľne, a.s. potom, ako sa tam dostavili príslušníci Pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave v zložení: práp. E. J. a nstržm. Ing. E. W., ktorí tam boli privolaní na zabezpečenie verejného poriadku z dôvodu, že sa agresívne správal k zamestnancom pobočky pri vybavovaní bankových záležitostí, sa im vyhrážal tým, že „keby mal zbraň, tak ich oboch postrieľa a nájde si ich“ a tiež sa vyjadril, aby im deti zrazilo auto a nech zostanú postihnuté, čo u oboch poškodených vzbudilo dôvodnú obavu o zdravie a život ich a ich rodín.

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 324 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súčasne súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uložený obvinenému právoplatným rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 08. januára 2019, sp. zn. 6T 46/2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 14. mája 2019, sp. zn. 3To 17/2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na

zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 26. septembra 2019, sp. zn. 4To/96/2019 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a sám uložil obvinenému podľa § 324 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 4, § 37 písm. m), § 327 ods. 2 Trestného poriadku, trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu JUDr. Erika Semana vo svoj prospech dovolanie, a to z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. e) a písm. g) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený ako zásadné porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uviedol, že v jeho trestnej veci bolo prípravné konanie vedené formou superrýchleho konania (obvinený bol zadržaný priamo pri páchaní trestného činu - pozn. dovolacieho súdu), v rámci ktorého neboli objasňované skutočnosti v jeho prospech, orgány činné v trestnom konaní sa nezaoberali jeho obranou a tvrdeniami. Za hrubé porušenie práva na obhajobu pokladá skutočnosť, že bol vzatý do väzby bez toho, aby mu bolo umožnené zastúpenie obhajcom, ako aj, že v základnom konaní boli súdom prvého stupňa odmietnuté jeho návrhy na vykonanie dokazovania výsluchom Z. A., A. G. a konfrontácie vypočutých svedkov s kamerovým záznamom. Rozsudku krajského súdu obvinený vytkol jeho „arbitrážnosť“, pretože v rozpore s ustanovením § 272 ods. 3 Trestného poriadku, mu mala byť nedostatočne „zrozumiteľným, úplným a presvedčivým spôsobom“ vysvetlená nepotrebnosť doplnenia dokazovania. Za vadu naplňujúcu ďalší dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, t. j. že vo veci konal alebo rozhodol sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, obvinený označil tú skutočnosť, že zákonný sudca okresného súdu JUDr. David Lindtner, nerozhodol o námietke zaujatosti z 18. júna 2019, keď ju vyhodnotil ako námietku proti procesnému postupu, o ktorej podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku súd nerozhoduje. Zaujatosť toho istého sudcu má, podľa jeho názoru, preukazovať ďalej skutočnosť, že mu okresný súd uložil „neprimerane prísny trest“ (ktorý bol neskôr zrušený v odvolacom konaní), ako aj, že vo veci bolo hlavné pojednávanie nariadené po 3 mesiacoch a 7 dňoch od jeho vzatia do väzby. Napokon nachádzal zaujatosť zákonného sudcu v tom, že kamerový záznam z miesta činu bol zabezpečený až po 4 mesiacoch.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, t. j. že dovolaním napadnuté rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, obvinený nachádzal v tom, že svedkovia práp. E. J. a nstržm. Ing. E. W. ako príslušníci policajného zboru, neboli pred výsluchom zbavení povinnosti mlčanlivosti vyplývajúcej z ustanovenia § 80 zákona č. 171/1993Z.z. o Policajnom zbore. Obvinený za nezákonný pokladá aj výsluch svedkyne Q. E., ktorý bol podľa § 262 Trestného poriadku vykonaný pred súdom prvého stupňa v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup nebol „daný dôvod“. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok krajského súdu v celom rozsahu, a aby prikázal tomuto súdu vo veci znovu konať a rozhodnúť.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava III (ďalej tiež „prokurátorka“), ktorá uviedla, že v danej veci prebehlo zákonným spôsobom prípravné konanie, ako aj konanie pred súdom. Dôvodila, že aj keď sa v danej veci vykonalo tzv. superrýchle vyšetrovanie, tak toto samo osebe neznamená, že vyšetrovanie v prípravnom konaní prebehlo neobjektívne, nedôsledne alebo nezákonne. Nie je pravdou, že by obvinený počas väzobného stíhania nebol zastúpený obhajcom. V čase podania obžaloby nebol u neho daný dôvod povinnej obhajoby. Po jeho zadržaní ako podozrivého, mu bolo umožnené si zvoliť obhajcu, pričom obhajca JUDr. Šoka bol v čase zadržania obvineného práceneschopný, a preto sa k výsluchu obvineného nedostavil. S odôvodnením nevykonania dôkazov navrhovaných obvineným sa krajský súd podrobne vysporiadal, ktorý rovnako odmietol jeho argumentáciu o údajnej povinnosti zbavovať mlčanlivosti príslušníkov policajného zboru, ktorí v danej

veci vypovedali ako svedkovia. Pokiaľ sa jedná o obvineným vznesenú námietku údajnej zaujatosti, tak s jej posúdením ako námietky proti procesnému postupu, o ktorej sa zo zákona nekoná (§ 32 ods. 6 Trestného poriadku) sa stotožnil aj krajský súd. Pokiaľ sa jedná o zabezpečovanie kamerového záznamu z miesta činu, tak o jeho zabezpečenie ako dôkazu obvinený požiadal až na hlavnom pojednávaní 15. mája 2019 a súdu bol predložený predmetný záznam ako príloha k listu z 30. mája 2019. Prokurátorka sa preto nestotožňuje s naplnením dovolacích dôvodov a navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

K vyjadreniu prokurátorky sa obvinený a ani jeho obhajca do konania nariadeného neverejného zasadnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, písomne bližšie nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 377 Trestného poriadku] pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti už právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je síce dôvodom pre podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], avšak zákon (teda Trestný poriadok) pre úspešné uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len jeho zásadné porušenie (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie práva na obhajobu zakladá vyššie označený dovolací dôvod, ale len porušenie zásadné).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho

obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

Pokiaľ obvinený naplnenie zásadného porušenia práva na obhajobu nachádzal v tom, že bol vzatý do väzby bez toho, aby mu bolo umožnené zastúpenie obhajcom, tak uvedená námietka nie je opodstatnená a je v rozpore s obsahom súdneho spisu. V danej trestnej veci bol obvinený trestne stíhaný za spáchanie prečinu, pričom dôvod jeho povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku nastal až jeho vzatím do väzby 8. februára 2019 o 13.50 hod. Pred týmto okamihom (okamihom jeho vzatia do väzby), t. j. v čase jeho zadržania od 6. februára 2019 o 10.45 hod. do okamihu jeho vzatia do väzby 8. februára 2019 o 13.50 hod., bol stíhaný pre prečin, v tom čase nemusel mať obhajcu, pričom bol opakovane riadne poučený, že si obhajcu môže zvoliť. V postavení zadržaného najskôr uviedol, že: „Zatiaľ nechcem obhajcu“, a neskôr v postavení obvineného uviedol: „Áno (chcem si zvoliť obhajcu), ale je momentálne práceneschopný a iného nechcem. Ide o pána JUDr. Šoka Jozefa“. Z uvedeného je teda zrejmé, že nie je pravdou, že by orgány činné v trestnom konaní pred vzatím obvineného do väzby, tomuto neumožnili jeho zastúpenie obhajcom. Naopak, obvinený nebol zastúpený obhajcom v dôsledku jeho vlastnej vôle, pričom orgány činné v trestnom konaní mu vytvorili možnosť, aby si sám zabezpečil zastúpenie obhajcom už v čase pred jeho vzatím do väzby.

Podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku, súd odmietne vykonať dôkaz, ktorý sa týka okolností nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolností, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi. Rozhodnutie o odmietnutí vykonať dôkaz sa oznámi tomu, kto návrh na jeho vykonanie podal, a to spravidla ústne po otvorení hlavného pojednávania; súd je však oprávnený, ak sa to ukáže potrebným v priebehu ďalšieho pojednávania, takéto rozhodnutie zmeniť a vykonanie dôkazu pripustiť.

K námietke nevykonania dôkazov navrhovaných obvineným v konaní (výsluch Z. A., A. G. a konfrontácie vypočutých svedkov s kamerovým záznamom) najvyšší súd konštatuje, že vychádzajúc z ustanovenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku, obvinený je v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhovať dôkazy a určitý dôkaz na svoju obhajobu aj sám zabezpečiť, ale je na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná. V rámci práva na obhajobu, v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 116/2014). Súd vykonávajúci dokazovanie návrhmi strán ani ich názormi, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný. Je na zvážení súdu, vykonanie ktorého z navrhnutých dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numeratur). Súd je však povinný sa s návrhmi strán v konaní vysporiadať (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 5Tdo/54/2019, 4Tdo/34/2018). V danej trestnej veci sa okresný súd s návrhmi dovolateľa na vykonanie dokazovania zaoberal, procesne na návrhy reagoval a aj sa s nimi v odôvodnení svojho rozhodnutia o ich odmietnutí riadne vysporiadal (viď strana 11 rozsudku okresného súdu), a preto nemožno v súvislosti s touto namietanou vadou (nevykonanie výsluchu svedkov - ďalších zamestnancov banky a konfrontácie svedkov s kamerovým záznamom) konštatovať zásadné porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Rovnako námietka obvineného, že krajský súd mal nedostatočne vysvetliť nepotrebnosť doplnenia dokazovania, pričom sa má jednať o tzv. arbitrárne rozhodnutie je neopodstatnená. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (strana 9 druhý odsek) dostatočne zrozumiteľne a jasne uviedol, že rozhodujúce skutkové okolnosti mal za preukázané zhodnými výpoveďami štyroch hodnoverných svedkov (dvaja poškodení a dvaja pracovníci banky). Ďalšie doplnenie dokazovania spočívajúce vo výpovediach ďalších dvoch pracovníkov banky vyhodnotil ako nepodstatné pre dostatočne ustálený priebeh skutku. Rovnako krajský súd zrozumiteľne (viď strana 7 druhý odsek) odmietol ako nepodstatnú vykonať obvineným navrhovanú konfrontáciu svedkov s kamerovým záznamom, nakoľko zaistený kamerový záznam bol bez zvuku (iba obraz z miesta činu), pričom obvinený bol stíhaný za verbálny trestný čin.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku, o námietke zaujatosti, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 alebo ak je dôvodom námietky procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

Pokiaľ obvinený v dovolaní namietal, že mal byť vylúčený zákonný sudca okresného súdu JUDr. David Lindtner, pretože nezákonne a v rozpore s § 32 ods. 3 Trestného poriadku nerozhodol o jeho námietke zaujatosti (založenej na č. l. 259 spisu), k uvedenej námietke dovolací súd dodáva, že zákonný sudca správne o námietke zaujatosti obvineného v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku nerozhodol, pretože dôvody namietanej jeho údajnej zaujatosti (dĺžka konania, oneskorené zabezpečenie dôkazu, nemožnosť porovnania výpovede poškodených s kamerovými záznamami) sú námietkami proti procesnému postupu súdu, a nie dôvodmi predpokladanými v § 31 ods. 1 Trestného poriadku. Pokiaľ obvinený v dovolaní ďalej tvrdil, že dôkazom o údajnej zaujatosti zákonného sudcu okresného súdu má byť aj „nezákonný a neprimerane prísny trest“, ktorý mu bol uložený, tak túto argumentáciu nemožno akceptovať. Uloženie trestu a hoci aj takého, ktorý bol v následnom odvolacom konaní zrušený a zmenený na miernejší trest neznamená, že o ňom rozhodol zaujatý sudca v zmysle § 31 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 262 Trestného poriadku, ak je obava, že svedok v prítomnosti obžalovaného nevypovie pravdu, prípadne ak ide o výsluch svedka, ktorému alebo jeho blízkej osobe z podaného svedectva hrozí ujma na zdraví, smrť alebo iné závažné nebezpečenstvo, agenta alebo o svedka, ktorého totožnosť musí zostať zo závažných dôvodov utajená, urobí predseda senátu vhodné opatrenia na zaistenie bezpečnosti alebo utajenie totožnosti svedka, prípadne vylúči obžalovaného, jeho dôverníkov a verejnosť po dobu výsluchu takého svedka z pojednávacej miestnosti. Po návrate do pojednávacej miestnosti musí byť obžalovaný oboznámený s obsahom výpovede svedka, môže sa o nej vyjadriť aj bez toho, aby sa so svedkom stretol, a môže mu prostredníctvom predsedu senátu klásť aj otázky.

Pokiaľ obvinený namietal, že pre jeho vylúčenie z pojednávacej siene počas výsluchu svedkyne Q. E. „nebol dôvod“, uvedená námietka neobstoí, nakoľko svedkyňa súdu písomne opakovanne (založené na č.l.194 a č.l.250 spisu) avizovala, že v súvislosti s trestným konaním „utrpla psychickú ujmu“, že „má strach z obvineného“, preto okresný súd v súlade s § 262 Trestného poriadku vylúčil obvineného počas jej výsluchu z pojednávacej siene z dôvodu, že v prítomnosti obvineného zo strachu by nemusela vypovedať pravdu. Tento procesný postup bol použitý v trestnej veci obvineného opodstatnene, pri plnom zachovaní jeho práv, nakoľko po výsluchu svedkyne bol oboznámený s obsahom jej výpovede, bola mu daná možnosťou sa k výpovedi vyjadriť, čo obvinený aj využil.

Podľa § 80 ods. 1 zákona č.171/1993Z.z. o Policajnom zbore (ďalej tiež „zákon o PZ“), policajti sú povinní zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, s ktorými sa oboznámili pri plnení úloh Policajného zboru alebo v súvislosti s nimi a ktoré si v záujme právnických alebo fyzických osôb vyžadujú, aby zostali utajené pred nepovolanou osobou; povinnosť mlčanlivosti sa nevzťahuje na oznámenie kriminality alebo inej protipoločenskej činnosti.

Podľa § 80 ods. 3 zákona o PZ, od povinnosti mlčanlivosti môže oslobodiť minister alebo prezident Policajného zboru.

Podľa § 80 os. 5 zákona o PZ, ustanoveniami odsekov 1 až 4 nie sú dotknuté ustanovenia osobitného

predpisu o ochrane utajovaných skutočností.

Námietka dovolateľa založená na tvrdení, že výsluchy príslušníkov policajného zboru práp. E. J. a nstržm. Ing. E. W., ktorí vypovedali o konaní obvineného na mieste činu, sú nezákonne vykonanými dôkazmi, pretože neboli ministrom alebo prezidentom policajného zboru zbavení povinnosti zachovávať mlčanlivosť vyplývajúcu im z ustanovenia § 80 ods. 1 zákona o PZ, nie je dôvodná, pretože súd alebo orgán činný v trestnom konaní ako orgán ochrany práv nie je nepovolanou osobou v zmysle § 80 ods. 1 zákona o PZ. Zároveň za použitia argumentácie „od menšieho k väčšiemu“ pokiaľ platí, že „povinnosť mlčanlivosti sa nevzťahuje na oznámenie kriminality“ (§ 80 ods. 1 veta za bodkočiarkou zákona o PZ), tak sa táto povinnosť podľa § 80 ods. 1 zákona o PZ nevzťahuje ani na výsluch o trestnej činnosti (kriminalite) pred súdom alebo orgánom činným v trestnom konaní. Obdobne sa k otázke povinnosti mlčanlivosti podľa § 80 ods. 1 zákona o PZ v rámci výsluchu policajta v procesnom postavení svedka vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. II. ÚS 175/2020 z 28. apríla 2020 a publikovanom pod poradovým číslom 59/2020 v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR, uviedol:

„Účelom ustanovenia § 80 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č.171/1993Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“), zakotvujúceho povinnosť mlčanlivosti príslušníkov Policajného zboru, je zabrániť, aby boli nepovolanej osobe prezradené skutočnosti, s ktorými sa príslušník Policajného zboru (ďalej len „policajt“) oboznámil pri plnení jeho úloh alebo v súvislosti s nimi, a ktoré si v záujme právnických alebo fyzických osôb vyžadujú, aby zostali pred takou (nepovolanou) osobou utajené. Záujem fyzickej alebo právnickej osoby však musí byť oprávnený, a nie bezprávný, akým je záujem na neodhalení alebo nepostihnutí spáchaného trestného činu. Keďže účelom trestného konania je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov podľa zákona (§ 1 Trestného poriadku), povinnosť mlčanlivosti sa (okrem výnimočných prípadov) nebude týkať skutočností, ktoré sú predmetom výsluchu policajta ako svedka v trestnom konaní. Z uvedeného zároveň vyplýva, že vypočúvajúci orgán činný v trestnom konaní alebo sudca nie sú „neoprávnenou osobou“ podľa ustanovenia § 80 ods. 1 zákona o Policajnom zbore.“ Z uvedeného je teda zrejmé, že pred výsluchom svedkov práp. E. J. a nstržm. Ing. E. W., títo nemuseli byť ako príslušníci policajného zboru zbavení mlčanlivosti podľa § 80 ods. 3 zákona o PZ, tak ako mylne namietal obvinený, a preto nie je daný ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Vzhľadom na to, že obvinený T. U. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. e) a písm. g) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.